

NEDERLANDSCHE DOCENTEN VEREENIGING VOOR EERSTE HULP
BIJ ONGELUKKEN.

Door de oprichting van de Internationale Vereeniging voor Reddingwezen en Eerste Hulp bij Ongelukken, en door de voorgenomen uitgave van een internationaal tijdschrift op dat gebied, waartoe door het pas gehouden derde internationale congres is besloten, achten de ondergeteekenden het noodzakelijk, dat de geneesheeren, die verbonden zijn aan de verschillende cursussen in eerste hulp bij ongelukken en reddingwezen, zich vereenigen en een Nederlandsche Docenten Vereeniging trachten te vormen. Door onderling overleg zal niet alleen de zoo dringend noodige eenheid van het onderwijs hier te lande bevorderd worden, maar zullen ook de vele vraagstukken, die, in het algemeen belang, tot oplossing gebracht moeten worden, beter en grondiger behandeld kunnen worden.

De vele fouten, die aan het onderwijs in eerste hulp bij ongelukken kleven, die bij verschillende demonstraties en wedstrijden zoo duidelijk aan het licht komen en vaak aan de gebrekkige opleiding van de lesgevende collegae te wijten zijn, zullen niet alleen door de onderlinge besprekingen zeer beperkt kunnen worden, maar ook, door de voorlichting aan de jongere collegae te geven, zal het onderwijs in de toekomst op een hooger peil komen te staan, dan waarop dit zich nu bevindt. Beter, dan alleen door plaatselijke bijeenkomsten, zooals deze sinds geruimen tijd te Rotterdam, en sinds het afgelopen cursusjaar ook te Amsterdam plaats vinden, kan een Algemeen Nederlandsche Docenten Vereeniging aan de verbetering van dat onderwijs arbeiden. De ondergeteekenden achten den tijd gunstig om tot de oprichting van een dergelijke vereeniging over te gaan, wat met het oog op het hierboven vermelde, niet alleen een nationaal belang is, maar ook uit een internationaal oogpunt van groote beteekenis zal blijken te zijn. Zij noodigen daarom de collegae, die met dit plan instemmen, daarvan te doen blijken, door, aan den laatsten ondergeteekende, hun adreskaartje te zenden. Spoedig zal dan een constitueerende vergadering bijeengeroepen worden.

C. VAN BEMMEL, Breda.	W. R. H. KRANENBURG, Bilthoven.	A. L. SCHMIDT, Amsterdam.
E. BOERMA, Arnhem.	J. W. LOOS, Rotterdam.	C. TH. SMIT, den Haag.
D. BUYZE, den Haag.	P. A. VAN LUYT, Groningen.	M. P. SCHUTTE, Rotterdam.
P. H. VAN EDEN, Amsterdam.	J. VAN DER MEULEN, Barendrecht.	R. J. A. WAANDERS, den Haag.
J. A. FEENSTRA, Amsterdam.	G. O. MEULMAN, Amsterdam.	M. L. VAN DER STEMPEL, Amsterdam.
F. W. C. DE GRAVE, den Haag.	C. J. MIJNLIEFF, Amsterdam.	Nicolaas Maesstraat 82.
E. H. J. VAN DER HEYDEN, Maastricht.	J. G. TEN NOEVER DE BRAUW, den Haag.	

OVER DE HOEDANIGHEID VAN SPIEREN.

Gaarne zou ik aan de opmerkingen van prof. KORTEWEG „Hoedanigheid der spieren”, „dat in den regel lange menschen wel heel dunne kuitten hebben”, willen toevoegen, dat het volume van de kuit niet in de eerste plaats afhankelijk is van de lengte van het individu, doch beheerscht wordt door de lengte van den hiel (calcaneus). Naar mate de hiel als hefboomsarm langer is, naar die mate zal de kuitspier slanker zijn. Immers zij behoeft alsdan minder kracht te ontwikkelen om in mechanischen zin een bepaalde hoeveelheid arbeid te leveren. M.a.w. menschen met langen hiel hebben dunne kuitten. Bij de negers en de Maleiers met hun langen platten voet valt zulks zeer in het oog, niettegenstaande vooral de Maleier klein van stuk is. De Fransche vrouw daarentegen, met haar gedrongen korten voet en korten hiel heeft dikke kuitten. Trouwens, proeven bij konijnen, waar verplaatsing van de aanhechting van de Achillespees in de richting van het talo-crurale gewricht werd toegepast, hebben aangetoond, dat na deze operatie de gastrocnemius in omvang toenam.

's-Gravenhage, 20 September 1926.

J. G. MILO.